

ANUL II.

Nr. 47

SIBIU,
22 Noemvrie
1931.

Supliment la foala „Lumina Satelor“ | Un număr din foale costă: Lei 2·50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.“) 100 Lei

O lună de rugăciune.

Ne vine veste din Sibiu, orașul de sălăsluire și lucrare a unuia din cei mai învățați Mitropoliți pe cari îi are neamul, că este amenințată una din cele mai minunate lucrări, care s'a întemeiat acolo de unul din preoții cei mai vrednici pe care îi are ortodoxia. Si anume este vorba de tipografia »Oastea Domnului«, pe care a întemeiat-o și a susținut-o necontenit, prințul sacrificiu fără de nume, părintele Iosif Trifa, conducătorul acestei Oștiri a Domnului, cea mai de valoare lucrare misionară, care s'a organizat în biserică ortodoxă română dela întemeerea ei și până astăzi.

Noi deschidem o lună de rugăciune printre toți cititorii „Fântâna Darurilor“.

Preotul Toma Chiricuță.

Noștri pentru lucrarea amenințată a fratelui dela Sibiu. Să cerem dela Dumnezeu în toate rugăciunile noastre din cursul acestei luni, lumină și înțelepciune pentru conducătorii bisericii noastre ca să nu să lasă neajutorată lucrarea misionară a părintelui Trifa. Si totodată le mai cerem, iubișilor noștri cititori, ca, în fiecare zi din această lună, să pună deoparte cel puțin un leu pentru tipografia Mântuitorului. Si trimițându-i părintelui Trifa, să arătăm că suntem călăuziți cu toții de același Duh de dragoste, care îl umple pe Sfintia Sa; singurul Duh prin care ne putem mântui în aceste vremuri cumplit de grele, prin care trecem.

Preotul Toma Chiricuță.

Ce poate face un preot cu Oastea dar și ce trebuie să sufere.

Mult prețuite Părinte Trifa! Aici la Sărulești multe inimi au început să bată viu pentru Domnul Isus. În fruntea acestor suflete cari pășesc pe urmele sfinte ale Domnului sunt eu — un umil serv al Lui — care m'am hotărât a duce o viață numai în Domnul.

Dela 5 Iulie 1931 de când m'am hotărât a fi un adevarat ostaș al lui Hristos, a început și prin aceste părți a bate cu putere vântul Duhului Sfânt, trezind la o viață nouă sufletele cari zăcea în întunericul și în umbra morții.

Am făcut și un legământ față de Stăpânul nostru Hristos împreună cu frații noștri dela București la 6 Sept. 1931.

Acel legământ a fost semnat de ostașii Domnului. În revista »Oastea Domnului« nu s'a trecut tot; de aceea Vă rugăm treceți în rândurile Oastei Domnului și pe aceștia cari n'au fost trecuți: Maria Petre Călin din Obilești jud. Ilfov; Ioana Niculae I. Maria din jud. Argeș; Marin Gheciu din Pârlita j. Ilfov; Vasile T. Niculae zis Zăblău din Pârlita j. Ilfov.

Pe lângă aceștia, cu o bucurie arzândă venim să mai aducem un suflet în Oastea Domnului. Domnul l-a căstigat pentru cauza Sa, înscrise-l în Oastea Domnului! Este sora noastră: Safta Mina Angheli, din Pârlita jud. Ilfov.

Domnul încă va aduce multe suflete în oastea Sa cari sunt însetate după Apa cea vie,

după Cuvântul Său, merindea noastră duhovnicească.

În fiecare Duminecă și sărbătoare ne desfătăm numai în Domnul, citind și tâlcuind din Sfintele Scripturi și din cărți religioase.

Sunt foarte însetăți după hrană duhovnicească și am văzut că în afară de Sfânta Scriptură care este Cartea cărților, — cărțile dela Sibiu conțin hrana de care avem nevoie.

Preot Stelian Zidărescu, Sărulești—Ilfov.

Am dat mai sus o parte din o scrisoare mai lungă primată dela preaiubitul nostru luptător, părintele Stelian dela Sărulești. Iată ce poate face un preot, ostaș al Domnului, și iată ce roade binecuvântate a secerat Oastea din București prin eșirile ei la Sărulești.

Dar și ce trebuie să sufere. Un frate dela București ne scrie: »La Sărulești sunt adevarate minuni sufletești. Domnul a binecuvântat lucrul nostru de acolo. A fost căștigat pentru Domnul, preotul. Satul e împotriva lui. A făcut sub conducerea »morală« a cărciumarului jalbă la Patriarhie că nu le mai trebue preotul acesta. E »adventist«. Nu bea și umblă cu Scriptura și face adunări: asta înseamnă a fi adventist. Afară deci cu el! Dar preotul abia acum — în mijlocul prioganelor — se bucură și îl mărturisește cu tărie pe Domnul Isus.

Să-i vedem acum pe criticanții dela Cernăuți.

Preaiubitul nostru apărător, I. Prea Cuv. Sa părintele arhimandrit, Iuliu Scriban, îi provoacă la o discuție publică, în Cernăuți. — Să-i vedem acum cât sunt de viteji.

Cetitorii noștri își aduc de sigur aminte de mărșavul atac dela Cernăuți. Își închipuiau hulitorii de acolo că pot înfrânge munca și jertfa unui om năpustindu-se asupra lui cu cele mai urâte hule și minciuni. Dar Domnul dreptății ne are grija.

Față de hulele dela Cernăuți, s'a ridicat și de data asta în apărarea noastră preaiubitul nostru apărător, I. P. Cuv. Sa părintele arhimandrit, Iuliu Scriban, dela București. În ziarul »Epoca« dela București, părintele Scriban se ocupă pe larg cu atacul dela Cernăuți, stricând toate socotelile hulitorilor. Între altele, părintele Scriban, îi strângă cu ușa pe hulitori, scriind următoarele:

Nu știm ce i-a căsunat ziarului cernăuțean »Glasul Bucovinei« de a lovi fără încetare în Oastea Domnului. Se ține neîncetat de capul ei și oriunde prinde vre-un cuvânt împotriva ei, îndată îl așterne și în coloanele sale.

Acuma, dacă acest ziar o ține una împotriva unei atât de vrednice întocmiri creștini, să nu cred că ea nu are prieteni și că aceia ar lăsa-o fără apărare. Unul din aceștia sunt eu și mă grăbesc cu cuvântul meu pentru ea.

Sunt încredințat că cele spuse de »Glasul Bucovinei« sunt atât de subrede, încât nu este nici o greutate de a spulbera tot ce se se aruncă asupra Oștii Domnului și, dacă am

fi mai aproape, nu m'as da în lături să stârnim o discuție contradictorie cu vrăjmașii ei dela Cernăuți și să vedem unde e adevărul? Ba chiar, și așa, dacă domnii dela Cernăuți se simt în putere, să aleagă ziua discuțiunii contradictorii, și eu gata sunt să pășesc în însuși Cernăuțul lor, pentru înfruntarea lor. Căci nu se cuvine să stăm cu măiniile încrucișate când cineva este biciuit fiindcă face binele, ci datori suntem să sărim în ajutorul lui.

Prin urmare cei dela »Glasul Bucovinei« să aleagă, iar noi ne apucăm aici să scriem ce se cuvine întră apărarea Oștii (vom da în numerile viitoare această apărare).

Ei, acum să vă vedem, vițejilor dela Cernăuți. Cu »popa Trifa«, »înșelătorul« și »vraicul« dela Sibiu, v'a fost ușor. Lăti lovitură cum ați voit (în nădejdea, sermanilor, că vă crede cineva).

Acum însă aveți în față pe un bărbat ce se chiamă părintele Scriban. Să vă vedem acum cât sunteți de vitegi. Părintele Scriban vă chiamă la un fel de »duel« spiritual. Așteptăm să vă prezentați.

Noi ostașii Domnului îi mulțumim și din acest loc preaiubitului nostru apărător dela București, rugând neîncetat pe Domnul Oastei să-i răsplătească cu dar și răsplăta de sus toate ostenelile ce le face pentru noi.

O, alcohol blestemat...

O, alcohol blestemat,
Multe vieți ai mai stricat.
Multe suflete-ai pierdut
Si lui satan le-ai vândut,
Multe suflete-ai pătat,
Inimi ai ticăloșit

De când în lume-ai venit.
Mulți creștini ai înselat,
Pacea sfântă le-ai răpit
Pentru iad i-ai pregătit.

O, alcohol blestemat,
Iadul întreg a săltat
Căci căștig i-ai pregătit
Rod înzecit și nmiit

De când în lume-ai venit.
Diavolul s'a bucurat,
De bucuri-a săltat
De când omul, ispitit,
Mult bând, s'a ticăloșit.

O, alcohol blestemat
Multe jertfe tu ai dat;
Nici un bine n'ai adus
Numai rele de nespus.
O, prilej pentru păcat,
Cale ce duce la iad:
Până când vei stăpâni,
Peste inimi, vei domni?...

I. Marini, învățător - ostaș.

Războiul cel sfânt ce se dă pentru cucerirea unui suflet.

Emanuil față în față cu Diavolul. — Vorbirea Diavolului. — Răspunsul lui Emanuil.

Intre acestea, locuitorii cetății Sufletul s-au dus la împăratul lor, Diavolul, și i-au povestit cele întâmplate. La început, Diavolul a refuzat să dea față cu Emanuil. Deși îi aștepta pe locuitorii cetății foarte stăruitor, să nu se predea, totuși în sine simțea o groază mare, să se prezinte înaintea Fiului Împăratului.

Totuși s'a răsgândit și a declarat, că va merge însuși la poartă, pentru a se lămuri cu Emanuil, și s'a îndreptat îndată spre poarta »Graul« unde a început a vorbi într-o limbă, pe care locuitorii cetății Sufletul n'o înțelegeau de loc:

»O, Marele Emanuil! Domnul lumii întregi! Eu te cunosc pe tine, că tu ești Fiul Marelui Şaddai! Pentru ce ai venit tu aici ca să mă chinuești și să mă izgonești din stăpânirile mele? Tu singur știi, că Sufletul îmi aparține mie și încă pe drept îndoioi: 1. El este al meu, fiindcă eu l'am cucerit și l'am luat în vedere tuturor; poate fi deci luată prada dela cel ce a capturat-o, ori robul legitim lăsat liber? 2. Sufletul îmi aparține și prin faptul, că el singur a dorit să mi-se supună. El mi-a deschis poarta; mi-a jurat credință și m'a recunoscut, neînfluențat de nime, de împărat al său. Deasemenea mi-a dat mie cetățuia sa (inima) ca loc de reședință.

Pe lângă aceasta, orașul a renunțat la tine. El a lăpădat legile tale, chipul tău, numele tău și tot ce este dela tine și în locul acestora a primit legile mele, chipul meu, numele meu și tot ce este dela mine. Întrăbă pe conducătorii tăi și ei îți vor spune, cum sufletul s'a declarat credincios mie, nebagând în seamă nici îndemnurile lor și la tot ce a auzit despre tine, a arătat numai dispreț, ură și neliniște. Tu ești sfânt și drept judecător și nu poți face nedreptate, de acea te rog, depărtează-te dela mine și lasă-mă căstigul meu, de care cuvinem - se să mă desfat înțitit.

Această cuvântare a fost rostită de Diavol într'un dialect cunoscut numai lui personal. Deși el poate vorbi cu fiecare om în limba maternă, dar are el și limba sa, care se numește a iadului și pe care bietul Suflet

n'o cunoaște. Orașul n'a văzut nici cum împăratul lor se clătina și se închină în fața lui Emanuil Fiul Împăratului.

Locuitorii cetății Sufletul în tot timpul îl închipuia pe Diavolul ca pe unul a căruia putere și stăpânire este nebriuită. Si până când el se rugă să rămână în orașul cucerit de dânsul și cerea să nu fie scos din stăpânirea sa, ei se lăudau cu puterea lui, zicând: Cine va îndrăzni să între în luptă cu împăratul nostru.

Când împăratul minciinos a terminat cuvântarea sa, s'a ridicat Emanuil și i s'a adresat cu următoarele cuvinte:

»Duh minciinos și viclean, în numele Tatălui meu și dela mine însu-mi și spre binele bietului Suflet, am să-ți spun ceva. Tu pretinzi că ai un drept legitim a stăpâni asupra Sufletului, când întreaga curte a Tatălui meu știe, că tu ai

intrat prin poarta orașului cu înșelăciunea și minciuna; tu ai ponegrit pe Tatăl meu, legile Lui și ai înșelat Sufletul. Tu faci să credă, că locuitorii orașului te-au recunoscut de împăratul lor, șeful și stăpânitorul lor legitim, dar aceasta ai dobândit tu prin şiretenia ta. Si dacă minciuna, viclenia și orice fel de fățănicie ar fi avut intrare liberă la curtea Tatălui, atunci eu te-ăș fi recunoscut pe tine de stăpânitorul legitim al orașului Suflet. Dar regret, care hoț, tiran sau diavol n'ar fi putut a cucerii astfel? Dar eu îți pot dovedi precis, că toate pretenziile tale asupra Sufletului sunt minciuni.

Tu l'ai înfățișat de Tatăl meu într-o minciună hidioasă și L'ai prezentat pe El ca pe un minciinos. Si ce spui la aceea, că tu ai schimonosit în mod conștiu înțelesul adevărat al legii Lui? Oare ai avut tu

dreptul a nimici neprihănirea și curătenia sărmanului Suflet? Oare tu nu l'ai sedus pe el cu promisiunile fericirei pentru călcarea legii împăratești, când tu ai știut sigur și chiar din experiență proprie, că prin neascultare el nimicește pentru el toate cărăile cătră fericire. Tu ai îndrăznit a șterge orice chip al Tatălui meu și l'ai înlocuit cu ale tale, seducătorule hidos! Iar acum tu ia-i tulburat pe locuitorii cetății Suflet contra mântuirii și ia-i resculat contra trimișilor împăratului, schimonosind cuvintele lor, ca ei să nu se gândească despre întoarcerea la Împăratul lor legitim. Eu am venit să-ți răsplătesc pentru răul făcut de tine Sufletului și pentru hulele cu cari l'ai silit să hulească Numele sfânt al Tatălui Meu. De pe capul tău, stăpânul întunecului, iadului, eu voiu cere socoteală pentru toate acestea. Cât mă privește pe mine, Diavole, Eu cu putere legitimă, scot Sufletul din mâinile tale — el este al meu și iată mărturia aceasta spre rușinea ta:

Sufletul este creația Tatălui meu și Lui îi aparține și nimenea, afară de un minciinos, nu poate spune nimic contra aceasta.

Sufletul este a Lui, al Tatălui meu, dar El mi l'a dat mie, unului născut Fiului său și în el toată iubirea și bucuria mea.

Sufletul este al meu, pentru că, Eu am plătit pentru el un preț foarte scump: când sufletul a păcatuit — și după legea Tatălui pedeapsa pentru păcat este moartea, — atunci Eu m'am oferit pe mine respunzător pentru el și m'am hotărât a lua moartea și suferințele lui pentru el și Tatăl și-a dat învoirea la aceasta.

Eu am venit după porunca Tatălui meu dorind a măntui sufletul — și Eu îl voi măntui.

Dar să fie ție cunoscut, o izvorul al tuturor minciunilor, că Eu m'am pogorât aici, având pe lângă mine pe Tatăl meu.

Iar acum, continuă Fiul Împăratului, vreau să spun câteva cuvinte și cătră însuși orașul Suflet.

(Va urma).

„Fântâna Darurilor“

Minunata revistă a fraților dela București, »Fântâna Darurilor«, își continuă drumul ei de lumină. Numărul din urmă — luna Octombrie — ca și celealte, se prezintă încărcat de hrană duhovnicească. În fiecare număr revista aduce mișcătoare articole (nu numai scrise, ci simțite și trăite) de preaiubiții noștri frați: părințele Toma Chiricuță, frații Oprisan, Lascarov-Moldovanu și alții.

Indeosebi mișcătoare este, până la lacrimi, scrisoarea fratelui Oprisan cătră un fost ostaș care a părăsit Oastea și

Biserica. Negreșit această scrioare-chemare va trebui tipărită și separat spre a ajunge și a se ceti pe tot locul.

Recomandăm călduros acastă Revistă tuturor preoților și cărturarilor (fiind scrisă în primul rând pentru ei). Dar ea se poate ceta cu cel mai mare folos sufletesc și de lumea ostașilor noștri.

In Oaste au mai intrat:

Din Vaideni, j. Vâlcea: Ivan A. Tătăreanu.

Din București: Soții Ilie Sandu și soția Balășa.

De cine se temea un necredincios.

Un vestit tăgăduitor de Dumnezeu spunea odată în gura mare că nu se teme de toate argumentele (dovezile) teologice și filozofice despre existența lui Dumnezeu; stă în fața tuturor neclintit cu necredința lui în Dumnezeu.

Pot sta împotriva tuturor argumentelor aduse pentru a mi se dovedi existența lui Dumnezeu — zicea ateul — un singur lucru însă mă face adeșor să șovăesc în necredința mea. Am în casa mea o servi-

toare care mă slujește cu o credință și ascultare cum n'am mai văzut la alții, și are o purtare așa cum n'am mai văzut la alții. Odată am întrebăt-o de ce îmi slujește cu atâtă râvnă, iar ea mi-a zis că mă slujește ca pentru Domnul ei... și asta mă pune pe gânduri.

Pentru cei necredinciosi, viața și purtările noastre sunt cele mai grăitoare dovezi despre existența lui Dumnezeu.

O lecție aspră, dar bună.

Un țăran călătoria pe drum cu un domn necredincios. Necredinciosul era mai rău decât acela despre care zicea prorocul David: »zis-ai cel nebun întru inima sa; nu este Dumnezeu« (ps. 13, 1). Căci nebunul din psalmul lui David își ținea măcar nebunia ascunsă »întru inima sa« dar acesta — cu care călătoria țăranul — era dintre aceia cari își spunea nebunia pe tot locul și căuta să înbuniască și pe alții.

Necredinciosul acesta căuta în toate chipurile să-l convingă pe țăran că nu este Dumnezeu.

Credința în Dumnezeu — zicea el — este o superstiție... azi lumea s'a civilizat... azi, în veacul științei, numai prostii mai cred în Dumnezeu... nu este Dumnezeu!...

Cu astfel de hule îl însotia necredinciosul pe țăran încercând să-l convingă că nu este Dumnezeu.

Omul lui Dumnezeu, de altă parte — cutremurat de ce auzia din gura domnului — căuta să îndrepte părerile lui, dar nu era chip. Necredinciosul tot mai tare intenția cu hulele împotriva lui Dumnezeu.

Tocmai treceau printre pădure. Asta-i Dumnezel meu: natura — grăi necredinciosul arătând pădurea... astă-i un Dumnezeu mai mare decât toți Dumnezeii voștri.

Țăranul se simți adânc izbit în credința sa. La câțiva pași, se oprește deodată în loc. Se lasă tulburat în toată ființa sa... se repede furios la domnul cel necredincios... îl înțelegea cu o mână zdravă de grumazi iar cu cealaltă scoate

un cuțit fioros și strigă cu glasul tulburat: caută banii!... banii sau viața... î-a sosit sfârșitul... scoate repede banii!

Domnul înlemnise de groază. Omule, ce vrei să faci? — strigă el cu glasul tremurând... nu te temi de Dumnezeu să faci aşa ceva?... să mă omori în drum?...

De ce Dumnezeu să mă tem? — îi răspunde țăranul, mai slăbindu-l de gât, — căci doar dta pe tot drumul mi-ai spus că nu este Dumnezeu și m'ai îndemnat să nu cred în Dumnezeu...

Iartă-mă, omul lui Dumnezeu — îngâna necredinciosul.

Ei vezi, dragul meu, tot e bună ceva și credința asta în Dumnezeu. Dacă eu n'ăș crede în Dumnezeu, dta ai rămânea pentru totdeauna aici în pădure. Am ținut să-ți dau o lecție ca să nu mai hulești pe bunul Dumnezeu și să nu mai îndemni pe nime să nu credă în Dumnezeu.

A fost o lecție aspră, aceasta, dar bună. De sigur, din clipa aceea, necredinciosul n'a mai îndemnat pe nime să nu credă în bunul Dumnezeu.

Alte 10 gâcitori Biblice.

31. Cine s'a suiat la cer într-un val de foc, înaintea lui Ilie?

32. Unde s-au prezentat 7 oameni la lucru, iar la măncare erau 8?

33. Unde se vorbește mai întâi în Biblie despre cerneală, peniță și scrisoare?

34. Cu care prilej din Biblie, focul era purtat în oale?

35. Unde sunt în Biblie niște ochi stricați, cari însă văd foarte bine?

36. Ce ne învață sf. Scriptură să cumpărăm, dar să nu vindem?

37. Care sunt acei doi oameni din Biblie cari poartă același nume. Unul din ei a devenit profet, iar celalalt tatăl unuia care era mai mult decât un profet. Ambii erau vâslași. Unul umbla pe o mare mai mare, celalalt pe o apă mai mică. Cum se chemau?

38. Care corabie din Biblie n'avea lipsă de vânt.

39. Cine e acela care a perdit o împărătie pentrucă n'a vrut să aștepte un ceas?

40. Unde stă scris că un termin de 190 de săptămâni și 5 zile, e foarte însemnat?

În numărul viitor, vom da deslegarea gâciturilor din numărul 46.

„Pe cine căutați?“ ...

Intr-o seară, ostașii dela Sibiu se strângău pentru o adunare restrânsă. Grupați într-o stradă, îl așteaptă pe părintele Trifa. Sunt mulți și treacătorii mirați, se întreabă oare ce vreau oamenii astia.

Pe cine căutați? — întrebă doi treacători.

Noi îl căutăm pe Domnul Isus... noi căutăm măntuirea — răspund ostașii.

A! da! adeca D-Voastră sunteți »pocăiți« (sectari).

Bine ar fi, dragă dle, să fim pocăiți, dar tare ne temem că n'avem încă pocăință.

Lasă-i în pace — grăi atunci celalalt — nu vezi că astia-s niște încăpăținați de sectari.

... și cei doi porniră mai departe... era Sâmbătă seara și de sigur mergeau pe calea cea largă ce duce la cărciumă.

Istorioare mici cu înțeles mare.

Cele două Calendare.

În viața noastră cea sufletească, avem două Calendare, cu câte o singură zi. Unul este Calendarul lui Dumnezeu și în el este scris: Astăzi.

Celalalt e calendarul diavolului și e scris în el: Mâine.

»Astăzi« este Calendarul lui Dumnezeu. »Mâine« este Calendarul diavolului.

»Astăzi de veți auzi glasul Meu — zice Domnul — nu vă învârtosăți inimile voastre« (Evrei 3, 7). Dumnezeu hotărăște o zi: »Astăzi«, zicând, prin prorocul David: Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împetriți inimile (Evrei 4, 7, psalm 95, 7). Întoarceți-vă la Dumnezeu astăzi căci ca mâine puteți fi în mormânt și în iad.

Dar de altă parte, Calendarul diavolului zice: lăsați lu-

crurile aceste pe mâine... mai aveți vreme pentru lucrurile aceste... acum sunteți prea tineri... colo la bâtrânețe... și cu astfel de soapte îl tot amăgește diavolul pe om până îl atrage în pământ și în iad.

Cum se face?

Cum se face că tu nu te ceri niciodată cu soția ta? — fu întrebat odată un ostaș al Domnului.

Pentru că — răspunse ostașul — la acea vreme de îspită, eu sunt surd, iar femeia mea e mută; și aşa stăm până trece îspita... noi nu ne-am certat niciodată; când am avut ceva supărare, repede ne-am împăcat în Domnul înainte de a ajunge diavolul între noi (diavolul aleargă tot în galop unde se ceartă soții).

Negustorul cel șiret.

Fraților, cei dintâi oameni
Au fost înșelați c'un măr
Și să nu credeți că-i glumă
Ci, e mare adevăr.

Diavolul și astăzi umblă
Tot cu mere 'n traistă lui;
Cu ele vânează lumea
Pentru focul iadului.

Par'că'l văd cum se prezintă
Și le'nșiră rând pe rând;
»Hai, veniți, să vă dau mere«
Strigă acest lup flămând.

Lumea, iată dă năvală
Ca și o turmă de oi,
În curând vezi pe satana
Plecând cu desagi' goi.

»Mă duc să-mi încarc iar sacii
Căci am prea mulți muștere;
Las'să cumpere cu toții,
Pentru că vor fi ai mei.«

Vreți, să știți ce fel de mere
Are diavolul smintit?
Vă voi spune cu durere
Căci nu v'am istorisit.

Toate patimile rele,
Sunt merele lui satan
Ce le vinde la iudeală
În orice zi din an.

Păhăruțul cel cu ūnică
Sau luleaua de tabac,
Sunt niște mere frumoase
Ce ni le'mbie un drac.

Mai sunt încă foarte multe,
Dar n'am loc să povestesc;
Și chiar de-ași avea-i rușine
De ele să mai vorbesc.

Și, Doamne, cum le mai vinde
Mai ales în sărbători
Când își tot golește sacii
Poate că de mii de ori.

Nu cumva și tu creștine
Ai luat vr'un măr frumos?
De vrei ca să scapi de dânsul
Vino la Domnul Hristos.

Aruncă-l iubite frate
Celui care îl lăsa dat
Și tot odată-i mai spune:
Tine-ți mărul drac spurcat.

I. Tudusciuc, învățător-ostaș al Domnului, Brăhășoaia—Vaslui.

Casa Oastei Domnului din Vrani, jud. Caraș

zidită în curtea bisericii ca o fiică scumpă a scumpei și sfintei noastre biserici. — Ostașii de acolo au jertfit peste 30 mii Lei pentru ea. — Măreața sfințire din

25 Octombrie.

Iubite Părinte! Vă rog să binevoiți a pune la foaie mult frumoasa serbare a fraților ostași cari s'au adunat cu prilejul sfintirii Casei de adunare a fraților ostași din comuna Vrani, jud. Caraș.

În Duminica de 25 Oct., din zorii zilei au început ostașii a veni cete, cete cu steagurile în frunte: frații din Gherman, jud. Timiș, apoi ostașii din Ciclova-română, cântând »O, Isuse Domnul meu«, unde la sf. Biserică i-a primit păr. Balmez, preotul cel dintâi în Vrani, cu o frumoasă rugăciune în genunchi în fața altarului, apoi sosesc ostașii din Iam, Ierof, Ilidia, Căcova, Agadici, să că s'au adunat un număr de vre-o 250—300 ostași, dar din toate comunele au avut în frunte cu preoții lor.

După ce au sosit toți frații, s'a început sf. Liturgie, slujită de 3 preoți din Ciclova-română, din Ierof, și de al 2-lea preot din Vrani, Traian Constantin.

În decursul Liturghiei răspunsurile au fost date de cătră frații ostași. Până la Heruvic a cântat corul fraților ostași din Ciclova-română, condus de harnicul învățător Mărgan, iar mai departe a continuat corul fraților ostași din Iam condus de vrednicul preot Otonoga, care ai crezut că ești în slavele cerești când au intonat »Cred într'unul Dumnezeu« pe 4 voci. Priceasna a fost cântată de frații ostași din Gherman, — iar mai pe urmă a intrat corul surorilor din Ilidia, unde era mai mare dragul și asculta așa glasuri frumoase de îngerăși.

La sfintirea apei mici a vorbit cu mare putere părintele Traian Constantin, de credeai că te afli în fața Apostolilor.

După ce s'a terminat sf. slujbă și sfintirea Casei, părintele Balmez a poftit pe toți frații ostași de a lăsa masa în comun în Casa Oastei, unde nu au încăpăținat toți frații, ci și în curtea Bisericii, deși casa e de 12

metri lungime, iar largă de 8 metri.

La sfintirea Casei au fost îmbrăcați și părintele Nicolae Balmez, împreună cu părintele din Iam.

Masa s-a început prin rugăciune, rostită de către părintele Balmez, la încheere cetește Apelul fraților ostași din București, și reprezentă spiritual-mintă pe I. P. S. S. Metropolitul Bălan, pe părintele Trifa, conducătorul Oastei, pe părintele arhimandrit Iuliu Scriban, pe părintele P. Chiricuță, pe fratele Oprișan, și pe marea noastră scriitor Lascarov-Moldovanu, iar bucuria fraților ostași era aşa, că puteai vedea din fețele lor, cumcă adevarat este prezența celor sus amintiți în mijlocul lor.

După aceia au mers toți frații și în Biserică la Vecernie, unde părintele Otonoagă a ținut o frumoasă predică. Apoi se cântă de către frații din Ciclova-română »Aici

suntem străini«, și se despart frații îmbrățișându-se duhovnicește, iar frații din Iam, la despărțire, cântă rugăciunea »Tatăl nostru« pe 4 voci.

Apoi seara am avut iarăși adunare, unde a vorbit foarte frumos ostașul Gavrilă Berlovan din Gherman, despre calea credinței și judecata viitoare.

Este de observat despre casa Oastei, că a costat 30 mil Lei numai materialul, iar lucru l'a făcut frații ostași din Vrani și Agadici, gratis. Banii s-au colectat dela frații ostași, și buni creștini, dintre cari cel dintâi este părintele Neculai Balmez, care a dăruit 5000 Lei, spre a-și vedea credincioșii săi satisfăcuți în cele duhovnicești.

Cu sfinte salutări:
Gavrilă Berlovan, cantor
ostaș al Domnului,
din Gherman.

Raportul No. 73, Oastea Domnului, București.

La cele din urmă două adunări (Joi 29 Octombrie și Joi 5 Noemv.) au luat parte și următorii slujitori ai altarului: Părintele Manta, Părintele Comana și Părintele Teofil (conducătorul Asociației »Patriarhul Miron«).

Una mai înălțătoare de cât alta au fost aceste adunări de zidire sufletească.

În cea dintâi Joi, rugăciunea de deschidere a făcut-o Părintele Manta. A urmat apoi cuvântul fratelui Paschia, ostaș al Domnului, aducând lumini de bună înțelegere asupra »inimii curate« care are făgăduința minunată a vederii lui Dumnezeu.

Au făcut comunicări însemnatătoare frații Oprișan (despre bine-cuvântarea zilelor de la Sărulești), Lascarov-Moldovanu (despre procesiunea ostașilor de la Iași cu ocazia prăznuirii Sfintei Paraschiva) și Tănărescu (experiențe frumoase de rugăciune).

Rugăciunea Părintelui Comana ne-a ridicat până la vremea când se »cuturemura locul« unde se rugau Apostolii Domnului.

S'a cântat: »Mai lângă Domnul« (melodia ardelenescă a doinei), »Cu noi este Dumnezeu« (cu refren), »O ce dulce-i Domnul sfânt«, »Trei păstorii«.

În Joia din urmă, rugăciunea de deschidere a făcut-o, cald, vibrant, Părintele Teofil.

Cuvântul de întărire l'a rostit fr. Tănărescu din »Oaste« despre »Existența lui Dumnezeu« în piluluri luminoase.

Cu sfinte salutări:
Gavrilă Berlovan, cantor
ostaș al Domnului,
din Gherman.

Fr. Oprișan a accentuat asupra atitudinei adevarate a ostașului față de Dumnezeu, apăsând prin exemple vii, puternice, asupra smereniei. Pe Domnul nu-L putem cunoaște de cât din genunchi. Pilda statuiei lui Tolvaldsee de la Copenhaga, care înfățișează cum poate fi vazut Isus de căutătorii Adevărului, e mult grăitoare.

Puternice cuvinte despre apostolul laic și rostul lui în inviorarea sufletească de azi a avut părintele Teofil. S'a cântat: »Veniți, veniți«; »Mărturisiti-vă Domnului«, »Veniți ei înpovărați« și o »podobie«. Rugăciunea de încheiere a făcut-o fr. Oprișan.

»Oastea Domnului« e fericit că poate face bună legătură cu sora sa de împreună lucrare duhovnicească »Asociația Patriarhul Miron« — păstrându-și fiecare inițiativa și metoda dar având aceiași intenție. Părintele Teofil va veni mai des între noi precum și fr. Oprișan va merge mai des la adunările Asociației, bucurându-ne împreună în Domnul.

Cât privește legătura cu »Frăția Sf. Ciprian« de la Biserica Zlătari, al cărei conducător este iubitul nostru părinte duhovnicesc Toma Chiricuță, ostaș al Domnului de linia I, ea este aşa de strânsă în cât bucuria noastră sporește din zi în zi. De altfel frații noștri Oprișan și Lascarov-Moldovanu ocupă o parte efectivă din programul evanghelizării ce se face în minunatele seri de la Zlătari.

Secretariatul Oastei.

Rapoarte.

La Sibiu.

Darul și harul Domnului sporește pe fiecare Duminecă în adunarea dela Sibiu. Duminecă a fost un public atât de mare că abea și încăpăt în spațioasa sală a Academiei.

După deschidere, a vorbit părintele Trifa, tâlcuind Evanghelia Dumineci (pilda Samarineanului milostiv) cu multe pilduri mișcătoare.

Părintele A. Nanu a vorbit despre păcat. A finut o predică atât de vie, de mișcătoare și sguduitoare încât, ea va rămâne pentru totdeauna în suflul ascultătorilor.

Trei fetițe ne-au delectat cu 3 poezii religioase. Micuța noastră declamatore, Avrigeanu, a spus poezia, Secerîșul, de I. Tudușciuc (din calendar). O poezie lungă și frumoasă pe care a spus-o cu atâtă înțelegere că am rămas uimiți.

Am avut între noi și frați veniți din com. Cisnădie. Iar o parte din frați au fost în propagandă la Agârbiciu, despre care vom scrie în numărul viitor.

Alte daruri pentru lucrul Domnului.

Publicăm, în continuare, darurile pe cari le-am primit pentru lucrul Domnului (sunt daruri mai vechi care nu s-au publicat la timp).

Avisalom Harabala, Garrett Ind. America. Lei 137.

Elena Mateica, Elena Orășan, câte 50 Lei. Mâtnicul mare județul Severin.

Ion Costachi Cibotaru, Pârcovaci, jud. Botoșani, Lei 20.

Dăruitorilor, le trimitem și din acest loc mulțumirile noastre rugând pe bunul Dumnezeu să răsplătească darurile lor cu dar și binecuvântare de sus.

Când lipsește soarele Hristos...

De când soarele apare la orizont mai târziu și apune mai de vreme, întreaga natură să a schimbat. Frunzele au îngălbinit și cad la pământ. Florile s-au ofilit din cauza brumei. Păsările călătoare se duc de pe la noi. Cerul este acoperit cu nori mai în fiecare zi. O ceată groasă se ivește în toate diminețile. Vântul a început să bată iarăși cu putere. Din ce în ce vremea e mai posomorâtă și mai rece. Ah! ce jale mare e când lipsește căldura soarelui!

Acelaș lucru se întâmplă și cu noi creștini, când din sufletele noastre lipsește soarele Hristos. Cât timp acest soare ne luminează și ne încalzește, mai trăim mulțumiți și fericiti. În sufletele noastre domnește o veșnică primăvară.

De îndată ce razele acestui soare nu ne mai dau căldură și lumină, peste sufletele noastre, se așterne o iarnă aspră și nemiloasă. Peste viața noastră suflă un vânt rău. Totul se vedește în noi.

Nici bogăția, nici prietenii, nici rangurile, nu pot să ne facă fericiți, dacă lipsește Hristos. Viața noastră e un sbucium fără Domnul.

Oamenii, când văd că se apropie iarna, zic că s'a depărtat soarele; însă învățații au descoperit că soarele stă pe loc și încalzește pământul totdeauna cu aceeaș putere.

Cauza pentru care avem uneori timp mai cald și alteori mai rece, e pentru că pământul se învârtește în jurul soarelui și fiind rotund nu poate fi încălit deopotrivă în toate părțile. Deci soarele n'are nici o vină.

Tot așa stă și cu soarele Hristos. El nu se depărtă niciodată de noi. E o greșală să zicem că s'a depărtat Dumnezeu de noi. Vinovații, suntem tot noi deoarece căutăm mai mult întunericul de cât lumina. Pentru aceasta, Mântuitorul a zis: »Eu sunt Lumina Lumii; Cine mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții« Ioan 8—12.

I. Tudușciuc, inv.

Pentru lucrul Domnului...

La Apelul fraților dela București pentru »lucrul Domnului«, sosesc mereu răspunsuri din »toate unghurile țării«. Continuăm cu publicarea darurilor sosite.

Dela parohia Vlădeni – Brașov un dar de 780 Lei.

Prin râvna și stăruința părintelui Al. Florea, ni s'a trimis dela parohia Vlădeni, jud. Brașov, un dar de 780 Lei însoțit de următoarele rânduri:

Prea Cucernice Părinte Trifa! Urmând apelul Oastei Domnului din București trimis alăturat lista acelora credincioși din parohia mea cari »îndată« ce au înțeles prin gura mea apelul »au sărit cu sprințul lor din inima cea mai curată și neprecupeștită«. Să dea Domnul ca lucrarea aceasta a Sf. noastre Biserici, începută prin Prea Cucernicia Voastră să fie și pe mai departe măntuitoare.

Preot Alex. Florea Lei 50

Ladislau Pop, inv. dir. . . . „ 50

Maria Nasea, inv. . . . „ 50

Vasile Bebeiu, inv. . . . „ 10

Nicolae Birt, șef de gară „ 50

Gheorghe Bretin, primar „ 20

Matei Balcăș, fost primar „ 10

Bucur Negrea „ 60

Nicolae Câmpean, sen. . . . „ 20

Dumitru Potcoavă „ 20

Gheorghe Stăniloae „ 20

Simion Câmpean „ 20

Gheorghe Zorca M. . . . „ 20

Ioan Schiau „ 100

Ștefan Sandi „ 20

Gheorghe Podar, brutar „ 20

Simion Stăniloae „ 20

Ioan Șteblea Lei 5

Gheorghe Meiu 194 „ 20

Gheorghe Câmpean „ 20

Nicolae Câmpean jun. . . . „ 5

Simion Bozocea „ 5

Pavel Zorca „ 10

Ioan Sandi „ 10

Simion Sohiu „ 10

Rudolf Kérka, notar „ 10

Dumitru Sandi „ 5

Toma Streche „ 20

Maria Ștefan Sandi „ 20

Eleftele Micu „ 20

Gheorghe Inache „ 10

Ilie Curcubăță „ 10

Ioan Sandi, Nr. 168 „ 40

Dela Oastea din Gura-Nișcov jud. Buzău.

Oastea Domnului din com. Gura-Nișcov, jud. Buzău, cu conducerea părintelui Teodor Dragomirescu, a făcut o colectă pentru lucrul Domnului, strângându-se dela ostași și alți credincioși, un dar de 500 Lei, care ni s'a trimis prin secretarul Oastei de acolo, fratele Nastase Ioniță.

Un dar de 500 Lei.

Dela I. P. Cuv. Sa părintele arhimandrit, Polycarp Morușca, starețul sf. Mănăstiri Hodoș-Bodrog, am primit un dar de 500 Lei, însoțit de următoarele rânduri:

Iubite Frate Iosife! Cu nespusă bucurie am primit numerii din urmă din »Lumina Satelor«.

Bucuria mea este, că din cuprinsul foii, proaspăt și bogat, te văd întors pe dea'ntregul la cârma ei. Domnul, care a fost cu tine în suferințele grele ale boalei, să picure în candelă trupului tău untul de lemn al sănătății și puterii, ca lumina dumului, cu care te inspiră, să nu mai pălească, ci să lumineze statornic și viu, întru zile îndelungate, pentru și mai multe suflete din întuneric, spre slava Lui și spre măntuirea lor.

Cu cele mai calde urări de tot binele

Arhim. P. Morușca, egumen.

Mulțumim și din acest loc fraților ostași și tuturor dăruitorilor pentru dragostea ce ne-au arătat-o. Bunul Dumnezeu să răsplătească cu dar și ajutor de sus darurile și jertfele lor.